

גבעתון

גבעת חיים מאוחד

ציור רני הדרי, מתוך תערוכה "קטעי נוף – סדרי צורה" – מבט אל
נופי עמק חפר – המוצגת בימים אלה בגלריה בגבעת חיים איחוד

עלון פנימי ע"ב/6 י"ב בנסלו ותשע"ב 8 בדצמבר 2011 givaton@ghm.org.il

נשבת
שלום!

עם יעל, חרסה ואהובה
אנו אבלים
על מותה של
שושנה שמואלי
תנחומים למשפחה

≡ ≡

על סדר היום

תעריפי חשמל – בתחילת חודש דצמבר נכנסו לתוקפם תעריפי החשמל של חודש דצמבר – החל מחודש זה יהיו התעריפים כלדהלן:

1. תעריף פסגה, 1.23 ₪ לקילוואט, בימי א – ה, משעה 16:00 עד 22:00 וביום שבת מ-17:00 עד 19:00 (בשעות אלו מומלץ לא להפעיל מכשירי שניתן להפעילם בשעות אחרות).
2. תעריף גבע, 71 אגורות לקילוואט, בימי א – ה מ-6:00 עד 8:00, ביום שישי מ-16:00 עד 20:00, וביום שבת מ-19:00 ועד 21:00.
3. תעריף שפל, 40 אגורות לדקה, בימי א – ה מ-8:00 ועד 16:00 ומ-22:00 ועד 06:00 (מעשר בערב ועד שש בבוקר), ביום שישי מ-20:00 (יום חמישי בערב) ועד 16:00 (יום שישי בצהריים) וביום שבת מ-21:00 (יום שישי בערב) ועד יום שבת ב-17:00 (בשעות אלו מומלץ להפעיל מכשירי חשמל אשר ניתן לשלוט בשעת הפעלתן).

מכונת הצילום במזכירות – החל מיום ראשון ה-01/01/2012 תעבור מכונת הצילום במזכירות לעבוד באמצעות כרטיסי פלסטיק נטענים. ניתן יהיה לקנות את הכרטיסים במרכול בלבד. מחיר כרטיס – 12 ₪ (מחיר קנייה חד פעמי עבור הכרטיס). מחיר צילום דף אחד יהיה 20 אגורות לחברי הקיבוץ, 30 אגורות לענפי הקיבוץ ומוסדות הקיבוץ וחצי שקל למשתמשים אחרים. ניתן יהיה לקנות במרכול כרטיסים של 50, 100, ו-500 יחידות צילום. הכרטיסים הריקים ניתנים לטעינה חוזרת של צילומים.

ביטחון – בתקופה האחרונה אירעו מספר אירועי פריצה ובניגוד לעבר הפעם בשעות היום ולא בלילות. אני מבקש מהציבור לגלות ערנות ולדווח על אירועים/דמויות חשודות המסתובבות בשטח המחנה בשעות היום – מספר הטלפון של גדעון שי הרבי"ש 050-2056073.

משאבי אנוש – איילת וולובסקי החלה את עבודתה בקיבוץ כמנהלת משאבי אנוש. ימי העבודה של איילת הינם ימי שני ושלישי, מספר הטלפון הנייד – 052-5254295 והמייל: ayelet.volovski@gmail.com – חברים המעוניינים לתאם פגישות מתבקשים לפנות לשרה.

אלדד מגל

לוויכוח בנושא פנסיה ותשתיות בעלונים האחרונים :

ראשית, לוויכוח בנושא ניהול הפנסיה, בין נדב לאלון – אינני יודע אם לזכותו, אבל נדב אינו משנה דעה בהקשר לנושא שיטת קביעת גובה הפנסיה לפי נוהגי העבר – לפני השינוי (רק בקשר לרצפת הפנסיה) וקביעתו בעניין פנסיה הוגנת. לדעתי, א. מי יכול וכיצד לקבוע מהי פנסיה הוגנת וכמה זה לחיות בכבוד. ב. וזה העיקר, חזרה לכך מחזירה אותנו להתנהגות חסרת אחריות בתחום הפנסיה שחברים, בעיקר כשיצאו לעבוד בחוץ העיקר היה נטו גבוה, מכונית, אשל ולו גם ללא פנסיה כלל (עד היום יש מספר עובדי חוץ במצב זה) שכל הפנסיה עד המינימום תיפול על שכם הציבור.

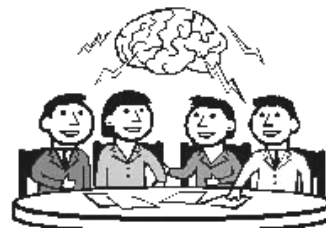
מאידך לגבי תגובתו של אלון לרשימתו של נדב, אני משוכנע שחייבים להקים מסד נתונים לפנסיה, למרות העלות (שייתכן שבגלל העובדה שרמת האינפורמציה הנמצאת בידנו שהינה מעל הממוצע בקיבוצים אחרים – ניתן להורידה). הנתונים לפנסיה חייבים להצטבר משך עשרות שנים כשבדרך עשויים להישכח המון נתונים לגבי מקומות עבודה, סוגי השקעות הוניות שנמשכו, נתוני קופות שהוחלפו וכו'. אילו לא היה מצב של התחייבות לפנסיה מינימום ניתן לוותר, אולם במצב הנוכחי מסד הנתונים הינו גם לטובת החבר אולם בעיקר נחוץ לקיבוץ לצורך קביעת ההשלמות התקציביות לפנסיה.

מאידך אני חושב כמו אלון שאין להוציא קצבאות הזקנה לחשבונות הבנק של החברים – גם אם אין כאן עברה על החוק ודאי שזה נוגד את הכלל שכל הכנסות החבר בקיבוץ חייבות לעבור בספר הקיבוץ.

ובעניין התשתיות – רשימתו של סיון יוגב

אינני רוצה להידרש לוויכוח זה (גם לי נגיעה עקיפה כהורה), אולם יש להבהיר כמה נקודות: התשתיות – ביוב, מים, חשמל, כבישים ומדרכות, תקשורת, כבלי טלוויזיה וכו', נבנו וחודשו (בחלקים ושוב חודשו מתחילת בניין הקיבוץ, והן קיימות כבר מעל 60 שנה (קו מאסף ביוב ראשי) וחלקן חדשות ממש מהשנים האחרונות. גם התייחסות סוגי אוכלוסיה לתשתיות הקיימות איננה מסוג אחד. בחלקן הגדול שותפים לניצולן כל פלחי האוכלוסיה, גם בשכונות חדשות מתוכננות (מערכות המים המובילות, מרכזיות וקווי חשמל, כבישים ראשיים וכו') ובחלקן שותפים לניצולן רק דיירי כל שכונה – קיימות ומתוכננות לעתיד. לדעתי לא קיים בנידון צדק מוחלט וכל קביעה עשויה לפגוע מחד או לתת יתרון מאידך לאיזה שהוא פלח אוכלוסיה, ועשוי להיות שאותו אדם בתחום מסוים נפגע ובתחום אחר נהנה. התשלום הנדרש על תשתיות לדעתי חייב להיות ולו לשנים הקרובות גם כקרן לחידוש תשתיות, וגם לנקודה זאת חייבים להתייחס.

סולל

“ועדת פנסיה וחטאיה”

בעלון האחרון תקף אלון את ועדת פנסיה. לא נהוג להעביר ביקורת על פעילות של ועדה (שטובת החברים מול עיניה) על גבי העיתון בטרם הושמעה הביקורת בפני הוועדה. חברי הוועדה משתדלים לראות את כלל החברה ולמצוא את הפתרון לעת זקנה (פנסיה). אין זה מתפקידו של אלון לעסוק בפעילות הוועדה והתנהלותה. ועדת פנסיה אינה באחריותו ואינה מחויבת בדין וחשבון כלפיו. דעתו של אלון חשובה אבל ועדת פנסיה לא מחויבת לקבל את דעתו. יש לשחרר סמכויות ולאפשר לאנשים לעבוד גם אם זו לא דרכו של אלון.

להלן התגובה לנקודות שאלון העלה:

1. **אין איש מקצוע בצוות** – יובל דורי היועץ הפנסיוני של הקיבוץ לאורך כל השנים נמצא בצוות.
2. **קרן חיצונית של כספי הפנסיה** – האמירה אין זמן להתעסק בזה, או זה עולה הרבה כסף לא מקובלת.
- צוות התיאום, שכלל את: דוד, אלדד ואלון החליט להשהות את הביצוע, ולמעשה כשנה היא לא מבוצעת.**
אין בסמכות צוות התיאום לא לקיים החלטת הקלפי לאורך זמן כה רב.
לדעתי אם תוך 3 חודשים לא יסודר הטיפול, הנושא חייב לעבור למי שיש לו את הידע והזמן לסדר את העניין.
הציבור חייב להיות מדווח אחת לשנה מה מצב הקרן, בדיוק כמו קרן העזרה ההדדית.
אני מציע לציבור “לצבוע” את הכספים שנשארו מהכספים שעברו מעסקת גת לצורכי מיסוי (כ-10 מיליון), ונשארו לאחר המיסוי סדר גודל של כ-5 מיליון שקל לטובת הקרן הזאת. הדבר יכול להיעשות בעת אישור תוכנית משק 2012.
3. **כספי הביטוח הלאומי** – אין לקיבוץ שום זכות להתערב בכספים אלו!!! ולכן הכספים יכולים לעבור ישירות לחשבון הבנק של הפנסיונרים – כמו שמחייבים את החשבון של כל חבר בבנק על כל פעולה ללא התערבות הקיבוץ.
התהליך הטבעי להחלטת ההפרטה הוא להעביר מאחריות הקיבוץ לאחריות החבר כל מה שניתן.
4. **בנושאים של החישובים של הפנסיונרים מול הקיבוץ** הוזמנו לדיון דוד עין דר וסולל אלדר והחלטות שנתקבלו לא היו בניגוד לדעתם, אלא בהסכמתם המלאה!!!
5. **תוכנה** – מאחר והחומר בנושא הפנסיוני לא היה מרוכז והרבה פרטים היו חסרים הוחלט למחשב את הנושא.
הערה קטנה: עם כמה פנסיונרים נוצרו מספר בעיות שגרמו לעוגמת נפש בגלל שהנתונים לא היו מעודכנים.
ישי + דוד עין דר היו נוכחים בדיונים הללו.
6. לכל ישיבה של הוועדה יצא סיכום בכתב, שהופץ.
7. ועדת פנסיה פעלה מתוקף הסמכות שניתנה לה.

אסתי מנור ויגאל פומרנץ חברי ועדת פנסיה.

דעת יחיד

לא דעת מיעוט, דעת יחיד בגבעת חיים מאוחד, אבל גם ליחיד זכות כתיבה בגבעתון והשמעת דעותיו באסיפות.

ראינו כאן תופעה שאני רוצה להאמין שנעשתה בתמימות. האסיפה לבחירת מועמדים נקבעה ליום שלישי כאשר מיד לאחריה נקבעת אסיפה בנושא הבנים "שבולעת ומעלימה" את קודמתה בגלל ריבוי משתתפים.

אני רוצה להתריע על תופעה שמשמעת מכך: "הרדמת הציבור" בנושאים חשובים לא פחות.

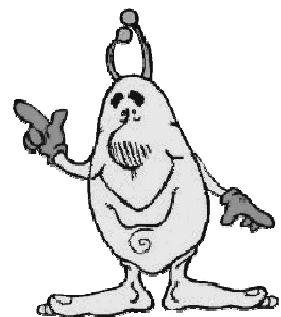
אני קורא למי שקובע בגבעת חיים מאוחד לחזור למתכונת הישנה, לתת לכל אסיפה, ובטח כזו שאחריה יש הצבעה בקלפי את הכבוד הראוי.

כלומר אסיפה לאורך השנים היתה ביום א', שלושה ימים ברצף שודרה בווידאו עם פרסום של השעות בלוח המודעות, ובחמישי שישי היה קלפי. כך לדעתי אמורים להיקבע הדברים בגח"מ ע"י רוב הציבור.

מה היה קורה אם את אסיפת הבנים היו דוחים בשבוע-שבועיים, הרי כבר חודש ויותר אין אף אסיפה.

אני מתפלא איך אני בדעת יחיד. אף חבר קלפי, אף חבר בביקורת התנהלות הקיבוץ אם קיים בכלל גוף שכזה לא העירו על כך.

עמוס וולף

מחקר קולגייט

ביום ג' 13 בדצמבר 2011 נקיים את בדיקות השיניים של מחקר קולגייט במרפאת השיניים. החברים מוזמנים לבוא לפי ההודעות האישיות שקיבלו בתאי הדואר.

צוות מרפאת השיניים

חיובי נסיעות ברכב גח"מ
חיובי נסיעות ברכב גח"מ של חודש נובמבר יחויבו בחודש דצמבר בגלל תקלה.

תודה

נאוה שחם

הודעות מהמרכול

במהלך שנת 2012 נעשה פעולות לשיפור איכות הקנייה במרכול:

1. החל מתאריך 1.1.2012 שעות פעילות המרכול משתנות –

בימים א' עד ד'	משעה 07:00	עד שעה 19:00
ביום ה'	משעה 07:00	עד שעה 20:00
בימים שישי	משעה 07:00	עד שעה 13:30
בימים שבת	משעה 11:30	עד שעה 14:00
2. במהלך 2012 אנו נכנסים לתהליך שיפוץ המרכול. בשלב הראשון יתבצע תכנון וביצוע תוכנית ההרחבה.
3. בתאריך 7.12.2011 שידרגנו את עבודת המחשבים.
4. הוספת מכונה לקנייה ומילוי של כרטיסים לצילום במכונת הצילום שבמזכירות. הכרטיסים מתמלאים ב-50, 100, 200 ו-500 צילומים.

הודעה לחברי מועדון הלקוחות –

1. חברי מועדון המשק יכולים להיות כל תושבי גבעת חיים מאוחד.
2. העברת התשלום ישירות לחברת האשראי מתבצעת פעמיים בשבוע.
3. כל גניבה או שינוי בכרטיס האשראי יש להודיע לנאוה שחם או לנירה נהרי.
4. כשחברת האשראי מסרבת לשלם פעמיים קניות של לקוח – הבעיה תועבר ללקוח לטיפול. אם הבעיה לא תטופל מספרו של הלקוח ייסגר לקניות עד אישור מחודש מחברת האשראי.

בתאריך 3.1.12 תתבצע ספירת המלאי השנתית. ביום זה המרכול יהיה סגור.

נירה נהרי

הערות עובדי לימת

בגבעתון האחרון 24 בנובמבר 2011 פורסם דיווח מההנהלה הכלכלית, האומר שהועלה שכרם של עובדי לימת.

ברצוננו להבהיר, שכל חברי לימת (למעט אחד) לא קיבלו שום העלאה בשכרם מאז קביעת המשכורות לפני שנים.

אנחנו מפרסמים זאת למען "אמת בדיווח".

חברי גבעת חיים מאוחד העובדים בלימת

ערב התרמה

בפברואר יוצאת משלחת של תשעה נערים ונערות לקייפטאון שבדרום אפריקה לביקור וחילופי נוער עם הקהילה היהודית.

המשלחת יוצאת מטעם העמותה לטיפול הומניסטי, ובמשלחת יוצאת **מאיה** בתנו.

אנו מקיימים ערב התרמה, המיועד לעזור לכיסוי ההוצאות של חברי המשלחת.

ערב ההתרמה יתקיים ביום ב-19.12.11 בחדר האוכל.

בואו בהמוניכם לעזור ולתרום.

נירה וירון נהרי

AFRICA FREE ROCK
ערב רוק מטורף
ביום שני ה- 19.12.11
בשעה 18:30
בחדר האוכל בגבעת חיים מאוחד,
יופיעו להקות נוער, אבי לוי, עומרי
וקמין זנאור דנין.
במקום יוצבו זוכני מכירת מזון, שתייה
והכשטים.
כל ההכנסות יתרמו לחברי המשלחת
לדרום אפריקה אשר נוסעים בחסות
העמותה לטיפול הומניסטי ע"ר 580232148
מכירת הכרטיסים תתבצע במקום במחיר 30 ש"ח
בהזמנה מוקדמת 25 ש"ח
לפרטים ולהזמנה מוקדמת
טל" 050-256476

האירוע בחסות המוזיאון הלאומי והעמותה לתרבות הפסא והתנ"כ בית אליעזר

שושנה שמואלי ז"ל

אמא שלנו, שושנה שמואלי לבית קרבצ'יק, נפטרה בשיבה טובה – האחרונה לכל משפחתה הענפה, אלה שנספו ביום אחד מר ונמהר באושוויץ הארורה וגם אלה המעטים שעלו ארצה לפני המלחמה וכך ניצלו.

אמא נולדה בשנת 1914 בעיירה סוקולקה, בצפון-מזרח פולין. בבית כולם קראו לה רייזליה. לאמא היו 3 אחים והיא הרבתה לספר עליהם, ובמיוחד על אחיה בנימין – ניומצ'יק, שהיה גאון במתמטיקה, ונמנה על ה"נומרוס קלאוזוס". אח נוסף, דויד, הצעיר במשפחה, היה רק בן 10 כשעלתה לפלסטינה. האח הגדול – יהודה, כבר היה נשוי, ואב לתינוק.

בסוקולקה למדה בבית ספר עממי, תיכון, ובין לבין בבית "תרבות", שבו למדו גם עברית. אמא היתה ילדה מפונקת מאוד כבת יחידה בין אחים בנים, במשפחה שנחשבה אמידה מאד. באותה תקופה, שנות ה-30, כבר הורגש השינוי ביחס ליהודים. האנטישמיות החלה להראות אותותיה. אמא שלנו הצטרפה לשומר הצעיר כהזדהות עם הרעיון הציוני וכדי לקבל הכשרה כחלוצה בארץ. כשהיתה ילדה, שמעה סיפורים מהתנ"ך מפי סבתה וכבר אז חלמה על ארץ ישראל והחליטה שהיא תחיה רק בארץ ישראל.

היא נישאה לאבא שלנו, וויתרה על כל הפינוקים והנוחות שבבית בפולין, כדי להגשים חלום – לבנות ולהיבנות בארץ שלנו, ארץ ישראל.

בארץ, כמו לכולם, החיים היו קשים מאד והפרנסה לא מצויה, ולאחר ניסיונות אחדים במקומות שונים, התיישבו הורינו בקיבוץ אשדות-יעקב. שם עברו את מלחמת השחרור, עם כל הקושי של יישוב ספר מופגז ללא הרף, אשר גרר פינוי של כל הילדים והמטפלות לחיפה. בעקבות הפילוג בתנועה הקיבוצית בשנת 52, עברה המשפחה לקיבוץ גבעת-חיים, ופה אמא נקלטה כמטפלת בגני הילדים, ומהר מאוד נהפכה למטפלת המיתולוגית שכל ההורים קיוו ש"תיפול" בחלקם. החלום של נעוריה היה ללמוד את מקצוע האחות. הדבר לא נסתייע בידה, אך ברבות הימים היא הגשימה את הרצון בידע שרכשה בעצמה וביישום בטיפול בילדים שקיבלה לטיפול.

אמא טיפלה בגיל הרך עד היותה בת 84. היתה ידועה בגישתה הייחודית לחינוך, והאמהות בקיבוץ היו מתכננות את לידת ילדיהן כך שיגיעו לטיפול אצל שושנה... או כמו שהילדים היו קוראים לה "שוּנָנָה".

אמא שלנו הצטיינה בגישה חינוכית אינטואיטיבית לכל הילדים ובמיוחד לילדים מיוחדים. ילדים החולים במחלות קשות, ילדים הזקוקים לתשומת-לב מיוחדת – ילדים שרק אצל שושנה הצליחו להירגע ולהתמסר אליה בכל לב. כמו כן היתה מאמצת, בלתי רשמית, של ילדים ביתמות. לכולם העניקה טיפול אישי צמוד, מסור ואוהב.

אמא, שבאה מבית אמיד, מפנק מאד ומלא בכל טוב, הבינה וקיבלה באהבה את חיי הקיבוץ כמקום של הסתפקות במועט וצניעות, וכך גם נהגה בביתה ומחוץ לביתה. זכור לנו שבילדה היתה עוברת בבתי הילדים ומכבה אורות חשמל מיותרים "כדי לחסוך לקיבוץ". ויתרה על זכותה לקבל מהקיבוץ קלנועית כמנהגם של בני דורה בקיבוץ. סירבה ל"הרחבה" כדי שהקיבוץ לא יוציא כסף מיותר חלילה... וחייתה כל חייה בבית קטן וצנוע, מותאם לאידיאולוגיה הפרטית שלה שברוב חכמתה ונתינתה עשתה 180 מעלות מחייה בילדותה ונעוריה.

ב-10 שנות חייה האחרונות חייתה אמא ב"בית שקמה" וזכתה לטיפול אוהב ומסור. ועל כך, מכל לבנו, נתונה תודתנו לכל הצוות הנהדר. אהבתם אותה והיא אהבה אתכם בחזרה. הענקתם לה בית חם ומיטיב, תרבותי ונעים. אפשרתם לה, כמו לכל דיירי הבית, להוציא לאור כישרונות חבויים, כמו ציור, שאף פעם לא ידעה שהיא יכולה... שנים לא מעטות שימשה כ"שרת האקטואליה" בבית שקמה, היתה מקבלת בבקרים את עיתוני היום, לומדת ומפנימה את החומר, ומעבירה "שיעור" על הנעשה בארץ ובעולם לדיירים, חבריה בבית שקמה.

אמא זכתה לחיים ארוכים שלווים וטובים הודות לטיפול המעולה של צוות העובדים לכל אורך שנותיה בבית שקמה. ועל כך שוב תודה. תודה גדולה.

רצינו לספר על נס מיוחד שקרה לאמא: בדרך ארצה, בשנת 37, בְּמַעַבְר הגבול ברומניה, בדרך לנמל, אמא הורדה מהרכבת ע"י השלטונות העוינים, ועוכבה. הכרטיס לאוניה והכסף נלקחו ממנה. היא התיישבה על הרציף המחשיך אובדת עצות וממררת בבכי. ארץ זרה, ושפה זרה. חסרת אונים. לפתע ניגש אליה אדם אלמוני, שאל אותה מה קרה לה. וכששמע את סיפורה, לקח אותה לבית מלון, שיכן אותה כמה ימים, וקנה לה כרטיס חדש לאוניה הבאה. כשאמא שאלה אותו: מה שמך, כדי שאוכל בעתיד להחזיר לך את הכסף, ענה לה האלמוני: "יהודי". ונעלם.

לאמא האהובה שלנו, את משאירה אחר כך דורות חדשים: 3 בנות, 8 נכדים, ו-13 נינים. מתנה נהדרת של חיים מתחדשים, כאן, במדינת ישראל. אנו בטוחות שעכשיו, סוף סוף, את שוב נפגשת עם אבא שלנו, 30 שנה אחרי שנפרדתם. הוא בטח התגעגע אליך מאוד. וגם אם כל משפחתך האהובה שהשארתי מאחוריך בפולין השנואה. הכרחת את עצמך לשכוח את השפה שבה גדלת, מרוב כעס וצער על גורל יקיריך. ואולי גם פתרת לעצמך את השאלה מי הוא אותו מלאך מושיע, המלאך "יהודי", שבזכותו קיבלת את חייך, ובעצם, גם אנחנו. את נתת כל שאפשר לתת.

נוחי עכשיו על משכבך בשלום, עטופה באהבת אוהבייך-יקיריך מימים רחוקים ואנחנו כאן נתגעגע.

מבנותיך – חרסה, אהובה ויעל

תודה גדולה ליניב נהרי שטיפל ברגישות אין קץ, בהבנה מלאה, והיה אוזן קשבת לכל בקשותינו וצרכינו ונתן תשומת לב לכל הפרטים קטנים כגדולים. אתה עושה את עבודתך נאמנה וזה לא מובן מאליו. לעקיבא תודה. מעריכות את ההשתדלות, המאמץ, והרצון הטוב. ולששי, תודה על אירגון המועדון והאירוח.

*****

שושנה שמואלי הנפלאה

בשנת 1992, ערכה נעמי מיתקי עם שושנה שמואלי ראיון במסגרת לימודיה בתל אביב. להלן קטעים מתוך הראיון כפי שנאמרו מפיה של שושנה:
"מאז שהייתי כזאת קטנה אמרתי שאני אחיה רק בארץ ישראל. סבתא אחת שלי סיפרה לנו מסיפורי התנ"ך על א"י, והסבתא השנייה זימרה לנו ניגונים ביידיש..."
"היה קשה להתקבל לקיבוץ, וגם חרסה נולדה... אבל המשפחה התקבלה לאשדות-יעקב, ב-1940, ושהתה שם עד הפילוג (1952), כשעברנו לגבעת-חיים. בפרידה מאשדות, החברות שבתחילה הצביעו נגד המשפחה, עמדו ליד המשאית ובכו. אני לא בכיתי. עברתי את זה כמו מחלה קשה".

"עסקתי תמיד בחינוך, עד היום, בתוספת כמה שעות במטבח. 52 שנה! - נכנסתי לגן ולא יצאתי..."

"מצב בריאותי מצוין, ועצמאית לגמרי".

"הטיפול בילדים שלי. זה ציפור הנפש שלי".

"היה לי קשה שהבנות שלי לא גדלו אצלי אלא אצל מטפלות".

"כשהמשפחה הייתה פה ואברהם היה – היה טוב... זאת הייתה התקופה הטובה בחיי..."

ואילו כל המשפחה שלי הייתה פה – משפחת המוצא שלי – אז הייתי לגמרי מאושרת....

אני חושבת שכיום יש הכל בקיבוץ, מעל ומעבר, אבל אם לא מרוצים ולא מסופקים – לא יכולים להעריך את זה... נראה לי שמחסלים את הקיבוץ, ואני נורא מפחדת מזה.

פעם הסתפקו במועט והיו מרוצים. היו מאושרים. איש לא התלונן על המחסור. בהריון, מתתי לקצת שוקולד או צ'יפס, אברהם העז לבקש והייתי הכי מאושרת בעולם... אז הקיבוץ היה הטוב ביותר, אבל לא לילדים... כיום טוב גם לילדים..."

"...ולמה את לא שואלת על המדינה? תראי מה קורה למדינה – כולם גונבים ומשקרים...."

נעמי : חייך כיום (1992), חששות, תקוות ותכניות?

"כללית אני מרוצה. תראי, אני עובדת ומתפקדת. הבנות לא פה, אז אני לבד, אבל לא מרגישה את עצמי בודדת. יש לי חברות, אני מבקרת אחרים, ורציתי בחיי קיבוץ..."

"העבודה (בהקמות בפעוטונים) נותנת לי סיפוק. ואני יודעת שמישהו אחר לא יעשה כמוני – לא יעשה כל מה שאני עושה".

"אין לי דרישות... – למה? – כי אני "טיפשה", את לא יודעת? ... לא יודעת לבקש... לא מפריע לי כלום..."

אני מסתפקת במועט. מה שיש לי יש לי ויותר מזה אני לא רוצה. לא מפריע לי שלאחרים יש עוד ועוד. אני מרוצה מכך שמי שיש לו בעיה – מטפלים בו. אני מקווה שזה ימשך – למרות שהקיבוץ הולך לשינויים."

"אני מעריכה דברים שעושים למעני. אם אני צריכה לקופ"ח – מסיעים אותי, מחזירים אותי... אני בריאה, לא זקוקה להרבה. לו הייתי צריכה – היו באים לקראתי."

"שאלו אותי אם אני רוצה שיפוצים – אני לא צריכה, אני לא רוצה לנקות עוד חדר... יש לי מה שאני צריכה."

"מקווה שזה יישאר כמו שזה. ושיחיו לפי מה שיש לנו ולא לפי מי-יודע-מה. לפי מה שיש. אז אני לא רוצה כלום, אין לי דרישות, אני בריאה, יכולה לטפל בעצמי, לא זקוקה לעזרה." "כן, לו הילדים היו לידי – היה לי עוד יותר טוב... אז ככה – אני מסתלקת כל יום מהבית, לא אוהבת להישאר לבד בין ארבעה קירות... מקווה שלא יחסלו את חדר-האוכל, זה יהיה לי נורא עצוב..."

"הדבר המשמעותי ביותר בחיי כיום הוא שאני מסודרת, איש לא צריך לדאוג לי. ואני רוצה להיות כך כל עוד אני מתפקדת. שהילדים לא יצטרכו לדאוג. אני מקווה שלא אצטרך ליפול למעמסה על מישהו, ועל הילדים שלי בעתיד... (טוב שאני בקיבוץ...)"

"מקווה שעד יומי האחרון אוכל לעזור לאחרים ולא יצטרכו לטפל בי..."

"נו, ואיזה תוכניות יכולות להיות לי בגיל 80? אני מרוצה ממה שיש לי, ואני רוצה עוד נכדים וגם נינים – מה יש, לא מגיע לי?..."

ונעמי מוסיפה היום :

חרסה ואהובה ויעל יקרות

אהבתי את אמא שלכן מאד מאד מאד... היא שפעה טוב, אהבת-אדם, נתינה וצניעות... דמות קסומה שאזכור לתמיד... ואתן גם דומות לה ומזכירות אותה... יהי זכרה ברוך.

בחיבוק – נעמי מיתקי

ששנים גדולות צבעוניות על השולחן

תקופות מהחיים שלי ואת תמיד שם. כל פעם (ממה שאני מצליחה להיזכר –) בתפאורה קצת אחרת, המתאימה את עצמה לסיפור המחזה, לפי התקופה. בשנים האחרונות הזיכרונות שלי ממך הצטמצמו לכדי תחושות בעיקר. פחות ופחות דיברת במילים. העיניים שלך דיברו במקום. העיניים אמרו הרבה. וככה, בלי כמעט לדבר – דיברת. הרבה מזה אמר לי אהבה.

לא היית סבתא של נשיקות וחיבוקים, זה היה מן הסכם בעל פה שכזה, למרות שהיית תקופה מאוחרת משעשעת שפתאום התחלת לדרוש את זה בחינניות ובהומור והיית מגישה

לנו את הלחי שלך – כדי שנשק). ... היית ספתא הכי טובה שאת ידעת להיות. הרי הגעת לארץ ישראל כמורדת צעירה, נועזת ואמיצה, בלי משפחה שתתן לך דוגמא וערך למשפחה מה היא!! גידלת את הילדות שלך במסגרת קיבוצית נוקשה, שהיתה נהוגה בזמנו. ובכל זאת ידעת לתת מעצמך ובדרך שלך הרבה הרגשת חופש וביטחון לנכדות שלך. כתר שלם של בנות ויהלום אחד בראש, נהגת לומר ולהתהדר. (לשושנה 8 נכדים מהם 7 בנות ואמירי אחי, הנכד הבן היחיד!). את היית הקייטנות שלי בחופשים. כל החברים שלי הולכים לקייטנה ואני – אלייך לקיבוץ. והיה לי מאד כיף. הזיכרונות שלי ממך ומההוויה שלך כל כך רבים וטבועים בי שאני בטוחה שיציפו אותי עוד ועוד גם אחרי שכבר אסיים לכתוב פה. משהו מאד דומיננטי בך זה הומור. וכזה מין מיוחד. היה לנו מנהג קבוע לי ולך, משפט שהיינו חוזרות ואומרות אפילו בזמן שהותך בבית שקמה (שבו ביקרתי אותך, לעיתים רחוקות לצערי, מפאת המרחק והנגישות). המשפט היה – שהיית שואלת: "מתי את באה פעם הבאה?" והייתי עונה לך: "בשבת!" בחיך הדדי שהיה אומר... מתי שהוא. היה לי נעים לדעת ולראות כמה היית אוהבת להשוויץ בציורים שלי שתמיד היו מקשטים את קירות ה"חדר" שלך ואף המשיכו לקשט את חדרך בבית שקמה, בשנים האחרונות. פעמים גם קרה שהיית "סוחבת" משבילי הקיבוץ הצרים שממול הבית, עוברי אורח שנקלעו במקרה באזור ונאלצו להיכנס לראות את "התערוכה" על קירות ביתך. היית משוויצה! דרכך גם הכרתי אוכלוסיה לא קטנה של "זיקני השבט". אנשים יקרים, חלקם כבר לא איתנו. זכיתי בזכותך ללמוד, להשכיל, להכיר ולחוות. ספתא כזאת מצחיקה, כשהיו מבקרים אותך נניח השכנים אחרי טיול בחו"ל והיו מביאים לך מתנה מזכרת של איזה פסלון שביר או צלחת לנוי, היית מחזיקה בידך בהתלהבות ובאותה נשימה, (ובחיך ציני נסתר), היית אומרת: "איך חייתי בלי זה עד עכשיו...!!!!!!"

בזיכרוני היותר רחוק אני זוכרת את הביקורים שלי אצלך בפעוטון שבו עבדת. זאת היתה חוויה עצומה עבורי. הייתי חולקת אותך עם הקבוצה של ילדי הפעוטון. כל שנה הילדים היו מתחלפים כמובן וככה הייתי גם חווה מהצד את הגדילה של הילדים לאורך השנים. הרווחתי בזכותך מעין מקום בטוח, כאילו ילדת קיבוץ – למרות שהייתי אורחת, הנכדה של שושנה. קיבלתי טעימה איך זה לגדול בקיבוץ. ואני גם זוכרת איך אהבתי ורציתי את זה! זכור לי צהריים ספציפי אחד שהשכבת אותי לישון יחד עם ילדי הקבוצה שטיפלת בהם אז, על מזרון ספיייר באמצע החדר. כשקמתי לא היה אף ילד במיטות. ואת, חיכית לי בשקט שאתעורר בחדר המשחקים הסמוך, שעה שלמה, אחרי שכל הילדים כבר נאספו לבית ההורים. גם טיולים מאורגנים מהקיבוץ אני זוכרת שלקחת אותי ושוב בזכותך היו לי עוד הזדמנויות להכיר את החברה בקיבוץ.

זכורות לי היטב העוגות שלך. עוגת המצות בפסח, עוגת הגבינה המפורסמת שהיתה נאפית חצי עם צימוקים – בשבילי, וחצי עם אגוזים – לאחותי, כי כל אחת מאיתנו לא אהבה את התוספת של השנייה... אני ממש זוכרת את הטעם של העוגה הזאת אפילו שכבר שנים לא טעמתי אותה. וגם את טעם החלות שהיית אופה עם הילדים בגן לא אשכח. זוכרת איך היינו מחסלים כמעט את כל הקניידלך שהיית מכינה, עוד לפני שהיו מגיעים לצלחות המרק. עוגיות קרוצות מכוס זכוכית מהמטבח, בפחיות זהב גדולות, בהן היית אורזת אותן. גם מגירת ממתקים היתה במטבח. עם ממתקים מהמרכולית. מחכים לנכדים. וזיכרון שכמעט נמס על גלידה ביתית שהיית מכינה לנו. אטרקציה!

בגדים שלך(!) מאוד מסקרנים. מכרים שלי ששואלים אותי מאיפה לי? ואני עונה – מהארון של ספתא שלי. "תקחי מה שאת צריכה, אני לא צריכה כלום" היית אומרת לי. וזאת היתה דרך שלך – לתת מעצמך. עד היום יש לי סריגים שנהגת לסרוג פעם פעם... את סבתא, אמא של אמא שלי. ואני חלק משושלת השמואליות שאת יצרת ביחד עם סבא. אשה קטנה, חרוצה וצנועה. קיבוצניקית.

סוגרת אני את העיניים ומדמינת את סידור **השושנים** הצבעוניות הקטן מהגינה האחורית, על שולחן הסלון, מעטר, מקשט ומבשם את האוויר.

אוהבת אותך,

גילי (גילה) נכדתך (בתה של חרסה)

סבתא יקרה

כשבאנו השבוע להיפרד ממך, חברה מהקיבוץ שלך אמרה לי שכולם אהבו אותך וזה ממש לא הפליא אותי.

כמה שהיית קטנה בגודל ככה היית גדולה מהחיים.

המון זיכרונות יש לי ממך וכולם נהדרים וטובים. זיכרונות של ילד עירוני (אבל קיבוצניק בנשמה) שממתין בקוצר רוח להגיע לסבאים בקיבוץ הגדול. ושם, בבית קטן בשכונה שליך הפרדס מקבל את כל הטוב שאפשר עם המון מסירות ואהבה. אני זוכר את משחקי הטניס עם סבא אברהם וההליכה לבריכה אתכם ועם יעלי. אני זוכר את אפיית עוגיות החמאה המעולות במטבח שבחדר האוכל ואת הבילוי בפעוטון (האימפריה שלך) בשעות הצהריים כשכולם ישנים.

כל הזיכרונות המתוקים והיפים שלי מהילדות קשורים אליכם גם עצי התות הגדולים ליד בתי הילדים שנהנינו מהפרי שלהם, גם הלמידה והרכיבה על הסוסים באורווה שבפינת החי, אפילו חליבות הלילה ברפת המשוכללת (כשהייתה הקרוסלה) ומנת הגלידה שהיינו זוללים בסוף משמרת ועוד ועוד ...

סבתא, הלכת לעולמך קצת לפני חנוכה, מה שמיד הזכיר לכולנו את לביבות תפוחי האדמה הנפלאות שהיית עושה. ואנו לא אוכלים כבר הרבה שנים ומתגעגעים לטעמן ... אני זוכר שכשלמדתי ברופין והייתי מגיע אליך נתת לי פעם לגרר את תפוחי האדמה להכנת הלבבות וגיליתי כמה קשה זה בלי מכשיר חשמלי. אבל לך, שום דבר, לא היה קשה !

סבתא, היה לך חוש שישי מופלא שאמר לך תמיד מה קורה במקומות או עם אנשים אחרים. עם החוש הזה את ידעת, כפי שסופר לי, אפילו ממרחקים, לנחש את רגע לידתי המדויק. ולי עצמי זכור מקרה אחד שבו שכבתי בבית לאחר שָׁבַר בִּירָךְ ואת מופיעה בדלת. אישה קטנה עם שני סלים גדולים אחרי נסיעה ארוכה באוטובוסים של פעם ואומרת שהרגשת שאת צריכה לבוא לעזור, ובאמת צדקת.

חוץ מהחוש השישי היה לך כמעט עד הרגע האחרון גם חוש הומור נהדר. תמיד הראית לי שאת עדיין בפוקוס והצחקת אותנו.

סבתא, לא הספקתי להיפרד ממך למרות שביקשת שאבוא יותר. ובאמת שרציתי. אני מרשה לעצמי לקחת שיר של אביב גפן ולהקדיש לך אותו:

שירי לי שיר עצוב	בלילה שוב קם
רציתי להגיד לך שאני אוהב אותך	מחלום עלייך
תודה שנתת לי להיות	חלמתי שאת
מה שבא לי	בחיים עדיין
ואיך לפעמים את ראית	רציתי להגיד לך
איך כאב לי	שבכל מקום
רציתי להגיד לך ...	את איתי בליבי
	לא הספקתי לומר לך שלום

היית סבתא מדהימה, אהובה, והיחידה שהייתה לי, וזה המון. תודה, נשיקות גם לסבא, אוהב אותך מאוד – נכדך אמיר

שושנה יקרה,

היית חברה טובה של אימי (זמירה) ז'ל במשך שנים רבות.

מאז שאבי נפטר הייתן מבלות ערב ערב בביתה של אימי, צופות יחד בטלביזיה ודנות בענייני היום.

ערב ערב היית צועדת לביתה של אימי לבילוי היומי המשותף שלכן. היית מתאוננת על כך שהשבילים ריקים מאדם, "כבר לא רואים נפש חיה בחוץ".

החברות שלכן הייתה מאד חשובה ומשמעותית לאימי ועל כך תודה לך.

שושנה הטובה והנאמנה – זכרך ברוך.

נחמה אריאלי

הכביש העוקף חסום ואין עם מי לדבר

אנו דיירי שכונת לימונים ושכנינו מצפון, גרים בקצה המערבי של הקיבוץ, והכביש העוקף הדרומי (זה שבין הקיבוץ לחוגלה) הוא חלק משגרת חיינו. באמצעותו אנו מגיעים לקניות במרכול, לדואר, לחדר-האוכל ולמכבסה, דרכו אנו מחזירים את ילדינו מחוגים בימי גשם, מסייעים לחברי הילדים המתגוררים בחוגלה ונוסעים לעבודה בבוקר.

והנה, בוקר אחד התעוררנו לגלות שהמחסום הדרומי בכביש העוקף, מזרחית לשכונת פרדס, נסגר, ובמהרה הבנו כי זה לא מקרי או שעתי – הוא סגור במהלך כל שעות היום!

מיד פנינו להנהלת הקהילה, כדי לברר על מה ולמה המחסום סגור במשך כל היום. נאמר לנו (לחלק במישרין ולחלק בעקיפין) שאבק המכוניות מפריע לשכנים.

יש לציין כי נרעשנו, במיוחד לאור הנימוק התמוה. הרי גם אנחנו גרים ליד כביש עוקף, אותו הכביש ממש, הסמוך לדרכי עפר, למגרשי חניה גדולים, לפרדס (על ריסוסו שמגיע עד למרפסות בתינו), במילים אחרות – אנו חיים ביישוב חקלאי/כפרי בו האבק מגיע מכל עבר ולכל עבר, ואיננו מלינים, כי הרי בחרנו לגור ביישוב שכזה.

ברצוננו לנסות ולהבין – האם בהנהלה מעדיפים "לרצות" כמה משפחות שהאבק מפריע להן, גם אם ריצוי זה משמעו לשתק אוכלוסיה רחבה מתושבי וחברי הקיבוץ, שזקוקים לדרך הזו פתוחה וזמינה באופן יומיומי? ומה תאמרו על כך שלאחר פריצות רבות לבתים וגניבת רכבים, לא הוקמו מחסומים, אך בגלל תנועת רכבים ואבק – כן?

ועוד שאלות לנו, שאנו בוחרים לשאול גם בתור כמה משפחות שעשויות ביום מן הימים להתקבל לחברות: כיצד מתקבלות פה החלטות? האם לחץ של מספר משפחות משתק כל מחשבה על הצד השני, גם אם הוא גדול יותר, שנפגע? האם אנו בחברה דמוקרטית או שמא דיקטטורית? כי החלטה שכזו, לנו נדמה כי נעשתה באופן שרירותי, ולא באופן קהילתי ושוויוני כמצופה. נעיז ונשאל גם קצת קדימה – אם היום נחסמות בפנינו (בקלות שכזו) דרכים ראשיות בקיבוץ, מה יהיה בעתיד? ועוד – מדוע מספר קטן מאוד של חברים קיבל קוד למחסום, והשאר, שמשלמים פה מיסים כמו כולם – לא קיבלו? לפי מה מחליטים למי "מגיע" ולמי לא???

ורק כדי לדייק ולהבדיל, נציין כי ברור לנו כי המחסומים שהוקמו בתוך הקיבוץ (בלב המחנה) מטרתם לשמור על בטיחות הצועדים בשבילים – הרי זו גם בעינינו מטרה נעלה ללא צל של ספק, אך כאן מדובר במחסום שהוקם על דרך ראשית עוקפת שאינה פנימית ושנסגרה בגלל רעש ואבק... מה נותר להגיד מלבד – חללם זה כאן!

נדגיש כי בחירתנו לכתוב מכתב זה ולהציף את הנושא מול כלל הקהילה נעשתה רק לאחר פניות חוזרות ונשנות של תושבים וחברים שונים להנהלה אשר נתקלו באוזניים ערלות. למעשה אנו פונים מעל דף זה להנהלה "לתפוס את עצמה" ולחזור בה מהחלטה ומביצוע כה שרירותיים, וגם פונים לחברים שאכפת להם, להפעיל לחץ על ההנהלה, ושזו תמהר ותפתח את המחסום במשך היום, או לפחות שתשחרר קוד פתיחה לכלל החברים והתושבים הזקוקים לשימוש בדרך זו. (אנו מעדיפים שלא להתחיל לאסוף חתימות, למרות ששמענו כי זו השיטה בחללם).

בשורה התחתונה – שום נימוק שבעולם לא ישכנע אותנו שאי-נוחות בגלל אבק או תנועת רכבים משתווה או מתקרבת לאי-הנוחות הכרוכה בקשיי נגישות ובהקפת הקיבוץ לצורכי היום-יום. הכביש העוקף הוא עורק תחבורה מרכזי שיש לנו כיום מסביב לקיבוץ, וסגירתו בבטות שכזו, במשוא פנים, וללא כל התראה או מתן פתרון חלופי והולם, הינה בלתי אפשרית ובלתי ראויה ובוודאי שגם פוגעת קשות במעמד ההנהלה מול התושבים.

בתקווה לטיפול מהיר והסרת המחסום בהקדם – נודה!

מאת: תושבים חסומים החיים פה,
משכונת לימונים ומשכונות נוספות בגבעה

קטנות

אומנם לקטנות אעיר דבריי אלה את תשומת לב החברים, אף מכיוון שהן נוגעות בתופעות חברתיות, אם גם לא ראשונות במעלה, נחיצותן מוצדקת לדעתי.

כבואי לכאן נתקלתי בתופעה תמוהה, שבלטה במיוחד עבורי, באשר זה עתה יצאתי מסביבה כה שונה מזו שלנו, אם כי גם היא סביבת פועלים ועמלים. לא נהוגה כאן אמירת "שלום" איש לרעהו, חוץ למקרה נסיעת חבר או חזרתו הביתה. בחיי יום יום השתלטה השגרה, אין צורך בברכת שלום הדדית. העדר הדבר בולט בעיקר בבוקר, השכם, כשאנשים נפגשים בחצר ועל-פי רוב פגישה ישירה, בין שני אנשים רק. שמתי לב שמשום שאין ברכת שלום נהוגה, אנשים עוברים על-פי רוב בעיניים מושפלות, או תוך הבטה מאומצת לצדדין, כאילו השתיקה כפויה עליהם ואינה מבטאת כלל את הרגשתם ברגע זה. לא אתהה על שורשו של הדבר. ברי לי, שאין כאן אלא שגרה מקובלת, ופשוט אין שמים לב למידת ההצדקה או אי ההצדקה שבדבר.

חייתי בקיבוץ לפני שנים, בזמן שהמילים "סליחה", "בבקשה" וכו' נחשבו למיותרות ואפילו פסולות. אז, זה בא מתוך "פרולטריות" מופרזת, באשר היינו צעירים מאוד והתמורה הרדיקלית באופן חיינו ותפיסתנו החברתית היתה עדיין "טרייה" מאוד ועל-ידי כך חשבנו לחזקה ולבצרה בתוכנו. כיום, סבורני, לא יעלה על דעתו של מישהו בתוכנו, ואף מחוצה לנו לראות בברכת "שלום" בהווי היום-יומי דבר הפוגם בפרולטריותו או באופיו הקולקטיבי של סדר יומנו.

מן הארכיון

בשישי שעבר המשכנו במסורת וחגגנו יחדיו במועדון את כניסת השבת, **בקבלת שבת** חגיגית. היתה קבלת שבת נעימה בזכות המשפחה המדליקה: משפחת **בן-צבי – לוי – חרוזי** המורחבת, בנגינה, סיפור, שירה וריקודים (של בני המשפחה הקטנטנים). תודה לכם ששיתפתם, ריגשתם והבאתם מן ההווי המשפחתי אל שולחן השבת הקיבוצי. ברצוננו להודות **לליאור וצאלה (שי) אביטן** – על אפיית חלות השבת – יוזמה מקסימה ומאוד טעימה, שתרמה מאוד לאווירה הביתית והמשפחתית, ואולי תהיה פתח למסורת נוספת...

תודה רבה לצוות היוזם והמארגן – **יהודית שחר, לאה דגן, נילי קפלן, בתיה מזור, עמית ארבל**, ולמצטרפת החדשה – **רינת אשכנזי**. למי שעדיין לא חווה את קבלות השבת בגבעה – אנו ממליצות ומזמינות אתכם לערב נעים, מוסיקלי, מחמם-לב ומשפחתי, ומזכירות שקבלות השבת יתקיימו פעם בחודש במועדון, עקבו אחר המודעות בחדר האוכל, ובדף זה בגבעתון.

*****

מסיבת חנוכה לכל המשפחה תתקיים בחדר האוכל ביום רביעי 21 בדצמבר – נר שני של חנוכה.

בתכנית: שירים, ריקודים, הדלקת נרות החג, ועוד הפתעות... כל הפרטים יפורסמו במודעה על לוח המודעות בחדר האוכל. כולם מוזמנים!!

חג אורים שמח!

ענבר וחגית

המלצה על תערוכה

בגלריה לאמנות בגבעת חיים איחוד מוצגת בימים אלו תערוכתו של רן הדרי. התערוכה ששמה: **"קטעי נוף – סדרי צורה"** היא פרי התבוננות וציור של הנוף הנשקף מבית-הקברות בגבעת חיים איחוד במשך שנתיים.

רני שייך למגמה באמנות הישראלית, שפנתה עורף לרוח האמנות המושגית והפוליטית שאפיינה את שנות ה-70 וה-80 בארץ, ובעולם וביקשה לחזור אל הציור. סגנונו של הציור נטוע במסורת של התבוננות ומתכתב עם הנטורליזם של המאה ה-19 (כמו קורו ומילה), וכמו-כן הוא מתכתב עם ציור נוף ישראלי (רובין, תג'ור ורייזמן למשל), אשר לו גם משמעויות מקומיות. התוקף של סדרת הציורים מונע הן מן החזרה אל אותה נקודת תצפית והן מהיחסים המצויים בתוך מסגרת הציור ומחוצה לה – כלומר היחסים שנבנים בתוך הציור עצמו והשאלות שמתעוררות ביחס לזהות, מקום וייצוג.

כדאי מאד לראות ולהתרשם ולמעמיקים גם לקרוא את הטקסט הנלווה לתערוכה שכתבתי. ענת בדר

רן הדרי – תערוכה: קטעי נוף – סדרי צורה
17.12.2011 5.11.2011
שעות פתיחה:
שישי: 10:30 – 13:30
שבת: 10:30 – 16:00
או בתיאום מראש:
04-6369351 גלריה: 054-9039945
רן: 050-6360718

מלל טוב
ללב ורצ
להולדת הנכדה יצל
בת לערו וחיכל
אחות לעצמי
ברכות למשפחה

לשושן גלר לגיוסך-
בהצלחה, שתשכילי להפיק את המרב
מתפקידך הצבאי.

למאיה כהן
ברכות לשחרורך
בהצלחה בחייך האזרחיים.

באהבה
בית גבעת חיים מאוחד

